

[Finansministeren.]

finanslove. Til hver godkendt stilling er der i budgettet indregnet et løbeløb svarende til udgiften ved heltidsbeskæftigelse, og det beløb, der spares ved, at stillingen ikke udnyttes fuldt ud, kan af de enkelte styrelser anvendes til aflønning af deltidsbeskæftigede, hvis arbejdstid er højst 20 timer pr. uge, jfr. ovenfor under pkt. 2.1.

3.1. Ifølge tjenestemandslovens § 58, stk. 3, kan vedkommende minister eller den, han bemyndiger dertil, imødekomme en tjenstemands anmodning om nedsat tjenestetid for begrænset tid eller indtil videre mod tilsvarende lønedsættelse, såfremt det er foreneligt med tjenestens tarv. Den pågældende tjenstemands organisation kan i henhold til § 48, stk. 2, i tjenestemandsløven forhandle med vedkommende fagminister om ethvert fagligt spørgsmål, der angår tjenstemænd, herunder om mulighed for nedsat tjenestetid, men spørgsmålet er ikke af en sådan karakter, at der i givet fald skal indgås aftale med organisationen derom. Det er således for tjenstemænds vedkommende alene fagministeriets skøn med hensyn til foreneligheden med tjenestens tarv, der er afgørende for, om anmodning om nedsat tjenestetid vil kunne imødekommes.

Afgørelsen vil bl.a. bero på en vurdering af, om de til stillingen knyttede funktioner nødvendiggør indehaverens tilstedeværelse i fuld, normal arbejdstid, og dette vil nok forholdsvis ofte være tilfældet, hvor der er tale om en stilling, hvortil der er knyttet ledelsesfunktioner.

3.2. En væsentlig del af finansministeriets overenskomster indeholder allerede bestemmelser om aflønning af medarbejdere, der antages til delvis beskæftigelse. Dette gælder f.eks. sygeplejeassistenter, sygehjælpere, terapeuter, jurister, økonomer, civil-, akademi- og teknikumingeniører, agronomer, magistre, arkitekter, kontorfunktionærer, rengøringspersonale, husmedhjælpere m. fl.

I tilfælde, hvor overenskomsterne ikke indeholder regler om nedsat arbejdstid, er det hidtil antaget, at en udtrykkelig bestemmelse om en ugentlig arbejdstid ikke blot er en maksimumsbestemmelse, men også i et vist omfang en minimumsnorm, der medfører, at der ikke uden forudgående aftale

med vedkommende part i overenskomsten kan antages medarbejdere til arbejde med forkortet arbejdstid.

4. Den enkelte styrelse kan således, hvor der ikke er overenskomstmæssige hindringer derfor, imødekomme ønsker om deltidsbeskæftigelse inden for de givne regler om bevillinger, forenelighed med tjenestens tarv m.v., men styrelsen må herudover varetage en række praktiske hensyn ved vurdering af anmodninger om deltidsbeskæftigelse. Som eksempler herpå skal nævnes, at flere deltidsansattes ønsker om placering af arbejdstiden inden for samme tidsrum kan skabe problemer i relation til benyttelse af lokaler, kontormaskiner, laboratorieudstyr m.v.

Af *Wilhelm* (VS) til ministeren for skatter og afgifter (21/6 76):

„Hvilke foranstaltninger vil regeringen tage initiativ til efter højesteretsdommen den 18. juni 1976, som kender A. P. Møller-koncernens skattefidus med midler fra skibskreditfonden lovlig?“

(Spm. nr. 607).

Begrundelse.

På et tidspunkt, hvor den daværende regering havde pålagt kommunerne et låne-loft (i form af et renteloft, som reelt skulle vanskeliggøre låntagning), optrådte A. P. Møller-koncernen gennem Odense Stålskibsværft som långiver i større stil.

Omgåelsen af låneloftet blev i virkeligheden muliggjort af de offentlige midler, værftet rådede over som følge af skibskreditfondens virksomhed. Staten blev med andre ord gjort til grin for sine egne penge.

Formelt kunne långiveren overholde det fastlagte renteloft, men reelt blev renteloftet groft overskredet gennem det kurstab, der var aftalt som en del af lånebetingelserne.

Skattefidusen har bestået i, at koncernen på den ene side har opnået et fradragsberettiget tab gennem renteforskellen mellem skibskreditfondens lån og udlånsrenten til kommunerne, men på den anden side har opnået en kursgevinst, som overskrider dette tab. Højesterets kendelse indebærer, at denne kursgevinst er skattefri.